

[Chr. Madsen.]

ved at lokke med løn under sygdom, pension og andre ting, men jeg tror nok, de tider er forbi, hvor man kan lokke tjenestemændene med pensionsgoder og sygelønsgoder. Nu siger tjenestemændene vel som alle andre, at det, det drejer sig om, er indtægter, medens man er aktiv, medens man har børn at forsørge, medens man skal leve livet, så jeg tror altså ikke meget på det, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen har sagt. Jeg tror tværtimod på, at alting peger hen i den retning, at industriens arbejdere forlanger lighed på alle områder.

En lille bemærkning til det ærede medlem hr. Grøndahl, der siger, at vort forslag betyder store begunstigelser til industriens arbejdere. Det har ikke noget med store begunstigelser at gøre, det er et spørgsmål om, at industriens arbejdere skal have de samme rettigheder, som andre har. Længere går vi ikke,

Til slut til den højtærede socialminister, der siger, at statens udgifter bliver forøget: ja, det gør de, og det er vi da klar over, men jeg ved ikke, hvor meget den højtærede socialminister hæfter sig ved, at så lang tid helhedsløsningen varer, kan man ikke komme og sige til arbejderne og arbejdsgiverne i særdeleshed, at nu skal bidragene forhøjes. Jeg tror da nok, der er mulighed for, at man kan gøre det, og det er vel også et spørgsmål, der skal overvejes, om de bidrag ikke skal forhøjes. Jeg ved ikke, om arbejdernes bidrag skal forhøjes så forfærdelig meget, men man kan da se, når man sammenligner med andre arbejdsgivers udgifter til det, der kaldes sociale fordele, at danske arbejdsgivere ikke betaler ret meget, medens næsten alle arbejdsgivere i Europa, i særdeleshed i det øvrige Skandinavien, betaler betydeligt mere. Så kan man da stille sig det spørgsmål: er det ikke en fejl, at arbejdsgiverne ikke betaler noget mere for den slitage på arbejdskraften, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen i går talte om? Skal vi ikke den vej ud, at vi skal se at få arbejdsgiverne til at betale

noget mere for den slitage? Man kan overveje, om man ikke skal lægge betydelig større byrder på arbejdsgiverne, således at staten bliver fri for at bære de forøgede udgifter.

Hvis det er rigtigt, at der på grund af helhedsløsningen ikke kan foretages noget før 1. marts 1965 — ja, ja, så kan det gøres til den tid, og de udgifter, der kommer på statsregnskabet, er vel til at overse; de bliver vel ikke så store.

Den højtærede socialminister sagde, at der er tre ting, som skal hænge sammen; og med de tre ting mente ministeren arbejdsløshedslovgivningen, sygekasselovgivningen og ulykkesforsikringslovgivningen. Det er da også den hensigt, vi har; når vi har fremsat dette lovforslag og andre lovforslag, er det, fordi vi mener, at de tre ting skal hænge sammen og bør blive ved med at hænge sammen. Det må være sådan, at den mand eller kvinde, der arbejder, skal have sikkerhed for, at de, når de bliver syge, ramt af arbejdsløshed eller ulykke, kan opretholde en nogenlunde tålelig tilværelse. Nu er der ingen, der her i dag har talt om — og den højtærede minister har ikke været inde på det — at der er noget, der hedder statslige, og noget, der hedder kommunale udgifter. Når vi har en ringe sygekasselovgivning, og når vi har en ringe ulykkesforsikringslovgivning, så bliver de syge og ulykkesramte nødt til — hvis de i det hele taget skal eksistere — at søge socialkontoret, og det er betydelige summer, der bliver udbetalt til folk både under sygdom og i anledning af ulykkestilfælde. Hvorfor skal disse tilstande fortsat opretholdes? Hvorfor vil man tvinge folk til at gå på socialkontoret og søge hjælp, når de kommer ud i en situation, som de ikke selv er herre over? At komme bort fra dette er et af formålene med det lovforslag, vi her har fremsat, og jeg vil anbefale, at vi får et nogenlunde tilfredsstillende udvalgsarbejde om denne sag.

Niels Mørk: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Chr. Madsen, at når han for-